

[Arbejdsministeren]

fortsætte. Jeg kan da i hvert fald glæde mig over, at der, så vidt jeg er orienteret, bliver et møde med de fire organisationer med henblik på den drøftelse. Jeg kan ikke sige, hvad der kommer ud af det, men jeg håber af hensyn til lønmodtagerne og af hensyn til et godt lovforberedende arbejde, at lønmodtagerrepræsentanterne vil være villige til at arbejde med i udvalget, således at de kan få medindflydelse på det lovforberedende arbejde, som de allerede har haft det for så vidt angår fejludbetalinger, og som de allerede har haft det for så vidt angår supplerende dagpenge.

Hvis det er den slags ting, hr. Svend Auken kalder »sukker godt fra den nye arbejdsminister til arbejdsmarkedets parter«, kan jeg hilse hr. Svend Auken og sige, at uanset hvad der bliver sagt i denne sag, uanset hvordan man reagerer i enkeltsituationer på initiativer fra den borgerlige regering og dens arbejdsminister, så vil der igen og igen og igen blive tilbudt sukker godt til arbejdsmarkedets parter, fordi jeg basalt tror på, at det er vigtigt for arbejdsmarkedets parter og for det politiske system, at der er et samspil.

Lad os en gang imellem, når vi er uenige, snakke højt om uenigheden, men lad os ikke på grund af uenighed om konkrete politiske spørgsmål glemme det daglige seje samarbejde, der kan skabe resultater i administrationen, i det lovforberedende arbejde, til gavn for hele samfundet og til gavn for lønmodtagerne.

Jeg håber ikke – det gjorde hr. Svend Auken heller ikke her – at socialdemokratiet vil anbefale lønmodtagernes repræsentanter at sætte sig uden for indflydelse i de næste 5-6-7-10 år, eller hvor mange år firkløverregeringen nu skal sidde, for det vil være synd for lønmodtagerne, hvis ikke de tager imod den indflydelse, der bliver tilbudt, og det tror jeg rent faktisk også at de vil gøre.

Over for hr. Ole Henriksen vil jeg blot understrege, hvad jeg allerede har sagt: det er meningen, at arbejdsmarkedets parter skal klare overenskomsterne selv, og vi glæder os til, at de gør det, og vi tror på, at det kan lade sig gøre.

Og hvorfor tror vi på det? Det er, fordi, som jeg lige har illustreret i mit svar til hr. Svend Auken, lønmodtagerne for øjeblikket har en regering, der tager de svageste parti, fordi vi skaber beskæftigelse, vi skaber frem-

gang til gavn for alle, specielt for de svage. Hvem er det f.eks. blandt de ledige, der har haft størst glæde af den bedre beskæftigelse? Det er de unge, og det er de langtidsledige. Det er nemlig blandt de unge og blandt de langtidsledige, der er sket det absolut største fald i arbejdsløsheden. Jeg synes, det er godt, at vi skaber resultater, der specielt er til gavn for de unge ledige og til gavn for de langtidsledige.

Til sidst har jeg lyst til at stille et spørgsmål – og dog; det kunne jo være, at socialdemokraterne og SF lod sig friste til i et øjebliks ophidselse at sige ja, så det ville måske være klogest at lade være at stille spørgsmålet, men det skal vel frem. Der blev ikke sagt noget om, at S og SF, hvis de får magt, som de har agt, i en fælles regering, vil genindføre den automatiske dyrtidsregulering. Det skal jeg ikke bebrejde S og SF. Det er et vældig fornuftigt, sagligt økonomisk synspunkt, at man ikke vil gøre det. Man vil overlade det til arbejdsmarkedets parter, hørte jeg hr. Anker Jørgensen sige i radioen forleden dag. Ja men det er jo lige præcis det, vi har gjort, og det er et godt og fornuftigt standpunkt, så det kan jeg tilråde at man fastholder.

Jeg skal slutte med at takke regeringspartierne ordførere og de radikale for, at vi får et flertal for at gennemføre denne meget fornuftige lovgivning.

Svend Auken (S):

Vi må konstatere efter debatten i dag, at hvis dyrtidsreguleringen i Danmark afskaffes for lønninger, for arbejdsløse osv., så sker det på foranledning af hr. Breckmann og hr. Maisted. Så kan det kun ske ved deres stemmers hjælp. Det er det snævrere tænkelige flertal. Alle oppositionspartierne i denne sal er gået sammen om at sige nej til regeringen.

Man vil altså, inden forhandlingerne på arbejdsmarkedet overhovedet er kommet i gang, imødekomme det væsentligste ønske hos den ene part med et så snævert flertal som dette. Vi ved, at senere i samlingen vil man gennemføre TV 2 med det samme flertal, og en lang række andre store indenlandske beslutninger træffes på dette grundlag. Jeg konstaterer det bare. Det er det snævrere flertal, man kan forestille sig.